

Tamar, Davids dotter

Bidrag från Judy Breneman
2006-01-01
Senast uppdaterad 2007-01-28

SKRIKET som inte får sista ordet ...

Tamar, Davids dotter - SKRIKET som inte får sista ordet! Terrorn sände chockvågor genom Tittis slumrande kropp. Hon sov aldrig djupt; sovandet reserverades för dem som kände sig lugna. Hon kände skriket, mer än hörde det, som en elektrifierande sensationen som skar igenom henne, genom nerverna och rakt in i benmärgen. Ett barns skrik i natten återkastades i hennes bror Abbes hus, där hon bodde, och nådde ända in i Tittis själ & djupt ner där hennes eget skrik, som hade dämpats av åren och inte hördes av andra, låg. Det låg vilande men pulserande, alltid buret på vågorna av hennes osagda sorg. Hon var skändad, nedsmutsad och övergiven. Striden som höll på i hennes inre stal hennes rätt till glädje och tillfredsställelse, förvirrade henne när det gällde vad som var sant, rätt och fel, förstörde hennes självbild, hennes värde och sådde frö av hopplös och uppgivenhet. Allt detta hade börjat gå med henne på den stig som ledde till den djupaste bitterhet. Hennes kapacitet för liv höll på att långsamt försvinna. Barnet lugnade sig snart från sitt mardröm och sov igen medan Titti då låg vaken och önskade att hennes mardröm också kunde försvinna genom tröstande ord från en kärleksfull vän. Istället var hon fruktansvärt ensam. Hon var inte ens för sig själv sätta ord på sin erfarenhet och förödelsen som den tog med sig. Skuggarna i mörkret gjorde ting surrealistiska, precis som minnena av dagen som ändrade hennes liv för alltid. Hon litade inte längre på sina minnen. Det fanns ingen som kunde bekräfta dem, ingen som kunde hjälpa henne titta på den svåra orättvisa som drabbade henne och ta itu med dess konsekvenser. Ibland verkade det som om hon måste ha fantiserat det hela. Då hade Titti varit en väldigt ung dam, knappt mer än ett barn. Hon var en skönhet. Huvuden vände sig om efter henne när hon gick förbi. Hon älskade livet, sin stora familj, sättet som de kärleksfullt skämde bort henne, tillhörigheten som hon kände i varje fiber av sin kropp. Att nästan vara en kvinna var en härlig, underbar känsla, och Titti var fylld av förväntan inför nästa fas i sitt liv. Hon hade inte varit förvånad när hennes pappa bad henne att laga en välsmakande gryta till sin äldsta bror. Hon hade också märkt att han inte mådde bra, och hon var ivrig att göra vad hon kunde för honom. Andreas var inte bara hennes bror utan också en barndoms lekkamrat. Aromen från det välkryddade, möra köttet omslöt henne som en kram, och hon såg fram emot att Andreas skulle njuta av måltiden. Samma doft när hon nu fick känna den gav henne automatiskt en kväljande känsla som hon inte kunde styra. Plötsligt, då Andreas bad henne att mata honom ändrades hela atmosfären till något mycket otäckt. Instinktivt visste Titti att den hungrande blicken i hans ögon inte bad om mat, och skriket började gro inom henne. Med förtvivlan insåg hon att Andreas hade ordnat för att de skulle vara ensamma. Ingen kunde höra hennes högljuda vädjande. Men, säkert skulle hon kunna tala förstånd i honom! Icke!

Tittis kropp reagerade helt olikt hennes huvud. Hon kände underbara njutningsupplevelser. Värst av allt, Andreas visste det och njöt. Var detta hennes eget fel i alla fall, undrade hon? Skammen var obönhörlig, och skriket ökade i styrka. Denne bror, hennes far, hennes kusin, alla som hon älskade och litade på, svek henne på sitt eget sätt. Men, det fanns egentligen inget att förvänta sig av pappan. Hans egna kvinnohistorier var tivelaktiga. Skriket hade nu tystnat, men inom henne var det omätligt högt. Berättelsen ovan är tidlös. Tyvärr, händer det alltjämt.

Och det hände för tusentals år sedan. Läs gärna 2 Samuelsboken 13:11-22

Tamar är den enda av Davids döttrar som nämns vid namn i Skriften. Gud ville att vi skulle känna till hennes berättelse. I en enda förskräcklig handling ändrades Tamars liv från löftesrikt till ödelagt. I hennes kultur fick hon på grund av detta inte gifta sig vilket berövade henne hennes dignitet och gjorde henne till en övergiven och tröstlös kvinna. Den orsakade att familjen delades och aldrig blev fullkomlig. Gud såg till att detaljerna av brottet fanns skrivna och rättfärdigade henne för all framtid. Idag finns det resurser för dem som har blivit offer för sådana kränkningar. En sådan är Dan Allenders bok, Kränkt som barn, sårad för livet? I kap. 2 skriver han:-->

Striden rasar, men vem är fienden? ... Fienden är smärtan och vadhelst som förorsakat den. ... Smärtan hade inte varit där om inte förövaren begått brottet. Men lägg märke till vad som händer när fienden är gärningsmannen. Offret är fast i en ond reaktion i en cirkel där det gäller att fäkta eller fly. ... Båda är ett försök att bli kvitt den inre konflikten. ... All strid mot den fienden kommer att sluta i hopplös förtvivlan. Det är som att kämpa mot en skugga eller en vålnad, som inte kan angripas.

<--Allender påstår att det verkliga problemet finns hos offret där det genererar relationsproblem, ensamhet, depression, ätstörningar, promiskuitet, erotisk kyla, våldsam vrede och annat. Inget kan dölja det. Inget stillar den strid som rasar djupt inne i själen.-->

Fienden är densamme för den som varit utsatt för sexuella övergrepp som för den som inte varit det & en envis, driftsäker böjelse att söka andra gudar för att få liv utanför en dynamisk relation med Livets Herre. För den som har en övergreppsbakgrund gäller dock, att den svåra kränkningen av tillit och intimitet än mer förstärker den egna beslutsamheten att leva utan smärtan av otillfredsställd längtan. Så förnekar man den djupa törst som endast Gud kan stilla. En som har " varit där ", som otroligt modigt gått igenom smärtan i en lång och än så länge inte helt avklarad process med många bittra besvikelser och erfarenheter, säger: Jag vill att alla offer ska veta att det finns hopp. Jag tror att alla förtjänar friheten som händer genom terapi. Jag hittade friheten i Kristus, mitt värde i Honom. Han allena blev och är min styrka. Jag lärde mig att Gud orkade med varenda känsla jag hade, inklusive vrede och hat. Och jag lärde mig att känslorna inte alltid talar sanning. Mycket av Guds kärlek och accepterande lärde jag mig genom kristna människor som visade mig att jag var värd någons engagemang och kärlek. Samtidigt lärde jag mig att det var fel att förvänta mig att de runtomkring skulle fylla min djupaste längtan. Gud var den enda källan som alltid fanns där för mig. Idag förstår jag att om jag inte hade lärt mig om Guds accepterande och villkorlös kärlek hade jag inte överlevt. Jag förstår nu att all kärlek som folk skänkte mig nådde aldrig min hungrande själ. Jag hade ingen kapacitet att känna den. Det var den största förlusten " att inte kunna leva. Jag var som en ensam person i en känslökall öken. Jag fick titta mig rakt i ansiktet på allt destruktivt och negativt jag trodde om mig själv och ersätta det med Guds sanning och hur Han ser på mig. Så småningom försökte jag tänka mig att jag var ämnad som en

gåva för andra – precis som de var en gåva och välsignelse för mig. Jag började ta risken att bli förkastad – och hittade friheten på alla nivåer.

<--Den största, första, och sista frågan som de flesta offer har är: Var fanns Gud? Varför tillät Han detta hända mig? I John Ortbergs helt utmärkta bok, Kärleken jag längtar efter, finns det några ord om detta. Här kommer några lösa rader från bokens sista del:-->

Katastrofen är inte bara brutal, den är urskiljningslöst brutal. Det är som om växellådan i det kosmiska maskineriet plötsligt hade skurit, och det finns ingen som helst mening med det som händer – det är bara smärta. I katastrofen är skriket av övergivenhet det sista som hörs. ... Men Gud är fast besluten att människans existens på jorden inte skall sluta i katastrof, utan att den skall fortsätta och bli en berättelse. Det kristna hoppet grundar sig på att Gud valde att själv ta på sig vår tragedi. ... Det kristna hoppet säger att skriket av övergivenhet visserligen är verkligt, men det är inte det sista ordet. (s. 132-3)... All synd och all smärta och allt lidande i denna världen leder bara fram till korset. Alltid till korset. Och på något sätt är det i korset som Guds härlighet blir slutgiltigt uppenbarad. ... Vi ser fortfarande hans härlighet när han kommer till vanliga bristfälliga människor ... att han en gång lämnade sitt himmelska majestät och kom och knackade på din dörr. Han kom enbart för din skull. (s. 221-227)

<-- Judy Breneman

Tidskrift/Internetsajt för Kristna kvinnor...